

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H. X. T.**, bytem v České republice O., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2017, čj. MV-84472-5/SO-2015,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 10. 2017, čj. MV-84472-5/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 4. 2015, čj. OAM-7461-12/DP-2015, se zruší a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 23. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2017, čj. MV-84472-5/SO-2015 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo

zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*Ministerstvo*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 21. 4. 2015, čj. OAM-7461-12/DP-2015 (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla dle § 46 odst. 3 s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území.

[III] Žaloba

Žalobce nejprve obecně namítal porušení § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a současně § 174a zákona o pobytu cizinců. Následně tvrdil, že vůbec nebyla prokázána závažná překážka žalobcova pobytu na území. Nebylo prokázáno, že by žalobce neplnil účel předchozího pobytu. Zároveň dle žalobce správní orgány nesprávně aplikovaly na jeho případ právě závažnou překážku pobytu na území. Jak ostatně uvedl již v odvolání, domníval se, že splnil všechny podmínky pro vydání nového povolení. Správní orgán měl rozhodovat podle objektivně existujícího skutkového stavu v době, kdy byla podána nová žádost o dlouhodobý pobyt. Žalovaná však k těmto námitkám nepřihlédla. Žalobce byl toho názoru, že správní orgány obou stupňů se zcela nedostatečně zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení podané žádosti a jejich rozhodnutí není dostatečně individualizované a nereflektuje žalobcovu osobní situaci. V postupu správních orgánů přitom žalobce spatřoval přepjatý formalismus. Při výkladu a aplikaci právních předpisů totiž nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v něm vždy musí být přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy.

Žalobce dále namítal, že správní orgán nezákonným způsobem dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítl jeho žádost, když k tomuto postupu nebyly splněny zákonné podmínky. Správní orgán navíc zcela očividně vycházel z nedostatečně zjištěného stavu (rozpor s § 3 správního řádu). Správní orgán zamítl žádost z důvodu, že nesplňuje podmínku trestní záchovalosti, neboť má záznam v rejstříku trestů. Tedy nesplňuje podmínku požadovanou dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. S touto odvolací námitkou se přitom žalovaná dle názoru žalobce vůbec relevantně nevypořádala, a zatížila tak i odvolací rozhodnutí vadou protiprávnosti a nesprávnosti.

Žalobce také brojil proti tomu, že rozhodnutí správních orgánů jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce neakceptoval způsob, s jakým se správní orgán (nedostatečně) vypořádal s přiměřeností rozhodnutí, kdy v případě aplikace § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen se touto přiměřeností zabývat přímo ze zákona, tedy nemůže obstat naprosto nepřezkoumatelné a zcela nedostatečné a vágní vypořádání se správního orgánu s touto povinností, zejména za situace, kdy žalobce má na území ČR

rodinné příslušníky. Správní orgán se pouze velice povrchním způsobem zabýval přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života, ale vůbec se nezabýval přiměřeností stran § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudit přiměřenost komplexně opomněl. Správní orgán je povinen vypořádat se s přiměřeností nikoliv pouze po formální stránce, ale je povinen fakticky posoudit, zda vydání zamýšleného rozhodnutí bude vzhledem k jeho přiměřenosti možné. Tato komplexní úvaha v odůvodnění správního orgánu naprosto absentuje, pokud by ji totiž správní orgán v souladu se zákonem provedl, nemohl by dojít k zamítavému rozhodnutí a neprodloužení pobytu. Správní orgán se naprosto paušálně vypořádal s rodinnými příslušníky účastníka řízení a nezohlednil jeho individuální hledisko a zásah do soukromého života. S tímto je třeba poukázat na skutečnost, že správní orgán rovněž odmítl provést výslech účastníka řízení, který je v takovýchto případech naprosto esenciální pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán sice není povinen provádět všechny účastníkem řízení navrhované důkazy, nicméně, je povinen se přezkoumatelným způsobem vypořádat s tím, proč se rozhodl je neprovést. Odůvodnění správního orgánu, že výslech účastníka řízení není důkaz, je naprosto nepřezkoumatelné a hlavně naprosto zcestné a takovéto odůvodnění správního orgánu je v příkrém rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Závěrem žalobce konstatoval, že dle jeho názoru je rozhodnutí ve věci nezákonné i ve vztahu k otázce přiměřenosti vydaného rozhodnutí, pokud jde o důsledky daného rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce si podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně za účelem společného soužití rodiny na území. Z cizineckého informačního systému vyplynulo, že žalobce dne 23. 1. 2015 uzavřel manželství s paní L. T. T. T., příslušnost V. s. r., která na území ČR pobývá od 7. 1. 2015 v rámci trvalého pobytu. Správní orgán I. stupně z výpisu z evidence rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl odsouzen pro úmyslný trestný čin. K námitce uvedené v žalobě ohledně § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že je zcela irelevantní, jelikož správní orgán I. stupně ani žalovaná toto ustanovení jak ve výroku, tak v odůvodnění rozhodnutí nikde neuvádí. Tato námitka byla také vznesena již v odvolání, kdy se žalovaná touto námitkou zaobírala. Dne 15. 5. 2014 správní orgán I. stupně zahájil řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 5. 11. 2014 podal žalobce správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2014, čj. OAM-1125-7/ZR-2014, správní orgán I. stupně zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 a žalobci byla dále podle § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Proti rozhodnutí bylo podáno

odvolání, které bylo žalovanou rozhodnutím ze dne 16. 1. 2015, čj. MV-15952-5/SO-2014, zamítnuto a bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti rozhodnutí žalované byla podána ke Krajskému soudu v Plzni žaloba, která byla rozsudkem ze dne 16. 12. 2015, čj. 57A 16/2015-44, zamítnuta. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Jednání před krajským soudem

Zástupkyně žalobce při jednání před soudem konaném dne 17. 10. 2018 setrvala na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Dle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí: *Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g) a h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1.*

Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí: *Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*

Dle § 174a zákona o pobytu cizinců platí: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou*

bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

Ze správního spisu se podává, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem podnikání - OSVČ s platností od 26. 11. 2012 do 25. 11. 2014. Dne 15. 5. 2014 prvoinstanční správní orgán zahájil řízení o zrušení platnosti tohoto pobytového oprávnění. Žalobce podal následně (dne 5. 11. 2014) žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 31. 7. 2014, čj. OAM-1125-7/ZR-2014, zrušilo platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, které bylo žalovanou rozhodnutím ze dne 16. 1. 2015, čj. MV-15952-5/SO-2014, zamítnuto a bylo potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Plzni, která byla rozsudkem ze dne 16. 12. 2015, čj. 57 A 16/2015-44, zamítnuta. Dne 4. 3. 2015 podal žalobce opět žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem společného soužití rodiny na území. Ze správního řízení vyplynulo, že žalobce dne 23. 1. 2015 uzavřel manželství s paní L. T. T. T., státní příslušnost V. s. r., která na území České republiky pobývá od 7. 1. 2015 v rámci trvalého pobytu. Z výpisu z evidence rejstříku trestů bylo zjištěno, že žalobce byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 27. 2. 2014, čj. 10 T 16/2014-169, za přečin zpronevěry k trestu odnětí svobody v délce 1 roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 roky, neboť si úmyslně přisvojil jinou majetkovou hodnotu, která mu byla svěřena, a způsobil tak na cizím majetku větší škodu. Na základě těchto skutečností Ministerstvo prvoinstančním rozhodnutím zamítlo žalobcovu žádost podle § 46 odst. 3 s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Proti vydanému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které bylo následně dne 6. 5. 2015 doplněno odůvodněním. V odvolání žalobce převážně namítal, že správní orgán se nevypořádal s přiměřeností zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a také poukázal na neprovedení účastnického výslechu, který je v takovýchto případech esenciální pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Žalovaná ve svém rozhodnutí neshledala pochybení prvoinstančního správního orgánu a uvedla, že přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života byla posouzena dostatečně. Odvolání bylo zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Soud se v první řadě zabýval námitkou týkající se toho, že nebyla prokázána závažná překážka pobytu žalobce na území, tedy, že žalobce neplnil účel předchozího povoleného pobytu.

Stran uvedeného soud konstatuje, že správní orgány nezamítly žalobcovu žádost kvůli tomu, že by neplnil účel předchozího povoleného pobytu, nýbrž proto, že nesplnil podmínku trestní zachovalosti dle § 174 zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-město ze dne 27. 2. 2014, čj. 10T 16/2014-169, přečin zpronevěry). Zákon o pobytu cizinců v § 56 odst. 2 písm. a), na kterém správní orgány svá rozhodnutí založily, výslovně požaduje zachování podmínky trestní zachovalosti, což žalobce nesplňoval. Soud vzal onen fakt, vyplývající ze spisového materiálu, za prokázaný. Ostatně, ani žalobce nedostatek trestní zachovalosti nijak nerozporoval. Soud proto shora uvedenou námitku nepovažoval za důvodnou.

Důvodná nebyla ani další námitka, v rámci které žalobce tvrdil, že správní orgán zamítl jeho žádost dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když k tomuto postupu nebyly splněny zákonné podmínky a žalovaná se touto s odvolací námitkou nevypořádala.

Správní orgány zamítly žalobcovu žádost na základě § 46 odst. 3 s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona nebylo v daném řízení aplikováno. Žalobce shodnou námitkou argumentoval i v odvolání a žalovaná se s tím vypořádala na str. 4 napadeného rozhodnutí následovně: „*K námitce uvedené v odvolání ohledně § 37 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb. Komise uvádí, že je zcela irrelevantní, jelikož správní orgán I. stupně tato ustanovení jak ve výroku, tak v odůvodnění odvolání nikde neuvádí. Komise nad rámec uvedeného poukazuje na skutečnost, že s účinností od 1. 5. 2013 došlo ke změně ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., provedené zákonem č. 103/2013 Sb. Podle tohoto ustanovení Ministerstvo zruší platnosti víza k pobytu nad 90 dnů (ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. dlouhodobý pobyt), jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Správní orgán v takovém případě rozhoduje obligatorně a neposuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle citovaného ustanovení do soukromého a rodinného života cizince. Touto změnou vyjádřil zákonodárce zájem na tom, aby na území České republiky pobývali cizinci respektující její zákon.*“

Dále, nebylo pochyb o tom, že žalobce nesplňoval podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců ale v předmětném § 56 odst. 2 výslovně uvádí, že v případech tam uvedených [tzn. písm. a) a písm. b)] musí být dané rozhodnutí přiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života.

Soud má za to, že správní orgány se s podmínkou přiměřenosti dostatečně nevypořádaly.

Správní orgány uvedly, že veřejný zájem v dané věci převažuje nad zájmem soukromým, tzn. že ona ztráta trestní zachovalosti je významnější, než sledování

subjektivních zájmů na žalobcově straně. Správní orgány usoudily, že pro tyto závěry mají dostatek podkladů, přičemž odmítly provedení žalobcova účastnického výsledku jako důkazu.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 8. 4. 2015 v rámci nahlížení do spisu navrhoval provést účastnický výsledek ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za účelem zjištění skutkového stavu dle § 3 správního řádu. Ministerstvo na to nereagovalo a následně dne 21. 4. 2015 vydalo prvoinstanční rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost zamítlo.

Správní orgány stran případných žalobcových vazeb v České republice konstatovaly významné skutečnosti vyplývající z Cizineckého informačního systému (dále též „CIS“), konkrétně že žalobce má na území České republiky manželku (s právem trvalého pobytu), s níž pobývá v ČR i její syn (jehož otcem však žalobce není). Evidentně tak konstatovaly existenci určitých žalobcových rodinných vazeb na území. Ke zhodnocení možné nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života však nepostačí jen informace z CIS (či jiné evidence), neboť v průběhu výsledku dostává žalobce možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tedy v tomto případě uvést zásadní skutečnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života. A v daném případě žalobce projevil vůli svá tvrzení přednést. Jistě, pouze takto prezentovaná vůle by bez dalšího nemusela postačovat pro provedení účastnického výsledku, obzvláště vzhledem k žalobcově pasivitě během průběhu řízení, avšak prvoinstanční správní orgán, potažmo žalovaná odůvodnily neprovedení výsledku nikoliv nedostatkem dalších tvrzení stran dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života, ale tím, že onen výsledek je nadbytečný, protože je k dispozici *„dostatek informací jak z tiskopisu podané žádosti, tak materiálu cizinecké evidence žadatele a cizineckého informačního systému“*. To však nepostačuje, neboť právě z těchto podkladů je zřejmý žalobcův rodinný život v České republice a případná nepřiměřenost se za daného stavu věci z listin vyčíst nedá. Bez žalobcova účastnického výsledku (a vzhledem k důvodům, které správní orgány vyjevily jako důvod k jeho neprovedení) byl jejich závěr, že dané rozhodnutí je z hlediska dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života přiměřené, předčasné. V této souvislosti soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39 (k dispozici na www.nssoud.cz), kde kasační soud dospěl mj. k těmto závěrům: *„(...) Při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení.“*. Bylo proto důležité shromáždit více důkazů, než ty skutečnosti, které správní orgány zjistily pouze z

dostupných evidencí, příp. bylo vhodné odůvodnit neprovedení účastnického výsledku jinak. Za dané situace mohlo mít vytýkané procesní pochybení správních orgánů vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[VI] Rozhodnutí soudu

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, jelikož i toto rozhodnutí je zatíženou stejnou procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VII] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 15.342,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (9.300,- + DPH = 11.253,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- + DPH = 1.089,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba, 3) účast na jednání. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í: *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 17. října 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.